

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR

Öyle bir geçer zaman ki... Çocuklarla birlikte akıp giden, çocuklar olmadan geçmek bilmeyen zaman kavramı... Şubat projesiyle başlayan bir gönül bağı benimkisi ve biliyorum ki daha gidecek çok yolum var... O zaman bilemezdim çocukların benim için bu denli vazgeçilmez olabileceğini fakat çocuklar öyle bi alıyor ki insanı kendinden tarifi zor... Çoğu zaman beni düşüncelere sevkeden ilkyarımı anlatmakta öyle zorlandım ki, konuşamadım, anlatamadım, karaladım üç beş bir şeyler ama hiç bir sözcüğü yakıştıramadım o duyguya, yetmedi hiçbir kavram onların sevgilerinin masumluğuna... Evet, çocuklarla birlikte yaşanan anların saflığı nasıl dile dökülür, sözcüklerle nasıl karşılık bulabilir bilemiyorum fakat insanlar bilmeli; yazmalı, aktarmalı akıp giden hayatımızın yanı sıra böylesine bir sevginin varlığını..



Posofta okulla pansiyon arası hergün 2 kez gidilip geliniyor... Nilay Umut ve gülümseyen gözler, avucun içinde İLKYAR adresi, şu 3 tepenin ardındaki tepe var ya, işte orası Gürcistan...

15 günlük şubat projesinin heyecanını atamamakla birlikte aylar öncesinden eylül projesine başvurduğum, adeta geri sayım yaptım, her geçen günle birlikte bir çizik attım takvime fakat günler geçmek bilmedi, bu sürede çocukların mektupları avuttu beni... Düşlemek özgürlüğünü kayıtsız şartsız yaşayan çocukların mektupları..

Ve işte o an gelir, 18 Eylül... Bilim otobüsüne binmek için heyecanla geçen; sevemediğim, taşı toprağı soğuk Ankara'ya beni derinden bağlayan ilkyarım'ın İstanbul-Ankara yolculuğu... 6 saat yolun varacağı noktayı düşleyerek geçer ve Ankara'ya varılır. Ekip toparlanır, tanıdık tanımadık, ortak amacı çocuklar olan, meraklı bakışlar etrafı sarar ve saat gelir başlarsın yolculuğa... Yol engebelidir, varsın engeli bol olsun der dalarsın hayale... Gidilen projelerdeki çocuklar gelir akla, koca koca açılmış merakla bakan gözleri ve kaçamak gülüşleri... Hayalleri hafızada yer aldıkça minik ellerini tutma hevesi bir kat daha artar birde otobüsün teybinde onların seslendirdikleri türküler açılırsa değmeyin keyfe... Sohbet konusu proje anıları ve çocukların mektuplarıdır, an be an çocuk simaları kaplar her bir yanı. Yol ilerleyip kilometreler aşıldıkça cansız, ruhsuz otobüsü bir heyecan alır ki adeta

canlanır; yapılacak etkinlikler hararetle tartışılır, koridor deneyleri bin bir merakla yapılmaya çalışılır. İLKİYAR ailesinin otobüsü ve ekibi tamamdır, tek eksiklerimiz çocuklar... Yolun sonunda, işte orda bir YİBO var, çok yakında, şuracıkta..

Farkında olmayarak yanımda getirdiğim çiviye eve vardığımda fark ettim, hangi eller dokunmuştu kim bilir onlara? Ve hatıralar geldi akla, tekrar tekrar yaşadım çocukları ve kelimelerin acizliğinin farkındalığıyla elimden geldiğince dile dökmeye çalıştım yaşadıklarımı..

Evet, işte proje başlıyor... Okulların yeni açılmış olması sebebiyle ilk birkaç gün çocuk özlemimizi gideremiyoruz fakat günler geçtikçe artan çocuk sayısı ile birlikte projedeki heyecan, neşe de bir kat daha artıyor....



Ardanuç Tütünlü, okulun ikinci haftası çocuklar köylerinden yeni geliyorlar... Hülya ve Şahan çocukları karşıyor, sınıf dağılımları öğrenilmeye çalışılıyor... Burası da iyiki gitmişiz dediğimiz okullardan biri, dağların tepesinde bir düzlük... Resimlere bakarken içimiz cız ediyor niye bu güzel çocukları bırakıp geri geldik...

Otobüsten inmeden önce neredeyse çocuklardan çok heyecanlanır, inmek için sıramı beklerim fakat kalbim hızla çarpar, (çocukların deyimiyle) 'nar yanaklı' Şeyda Abla'nın yanakları al al olur, bakakalırım ilk anda. Her yanda rengarenk, capcanlı çocuklar; uyku mahmurluğunu yeni atmış merakla bakan gözler... İlk anın verdiği şaşkınlıkla yanlarına sokulurum ve cepten eğri büğrü bir çivi çıkar, bu esnada sarıverirler sevgi yumaklarına, heyecanımı atıverir oracıkta teslim olurum. Sıra olunur, sessizlik olmalı asayiş sağlanmalıdır fakat gözlerimiz hep konuşur, o anlarda öyle güzel sohbet ederiz ki onlarla, eşi benzeri bulunmaz... Her zaman duyulan saf sevginin anlaşılabilirliğini ve karşılık bulabileceğini düşünmüşümdür, işte onlar anlıyorlar içimizde onlara karşı duyduğumuz sevgiyi...

Ardahan'da eğlenceyi hayli geç bitirdiğimiz bir gece, biraz da rahatsız olmam sebebiyle yatakta buluyorum kendimi, içim içimi kemiriyor çocukların yanına gidemiyor olmaktan, karşı odada ise (çocukların deyimiyle) 'Beyaz saçlı amca'nın uyuyor olması ses çıkarmamam gerektiğini fısıldıyor bana... O esnada bir haberle birlikte geç vakit dahi olsa çocukların uyumamış olduğunu ve beni beklediklerini

öğrenmemle fırlıyorum yatağımdan, yorgunluk bilmiyor insan çocukları düşününce, çıkıyor üst kata hem ses çıkarmamaya çalışıyorum hem de adeta yumrukluyorum kapıyı, tezatlık bu ya... Belletmen öğretmense çoktan kilidi vurmuş kapıya, 'lütfen beş dakika çocuklarla görüşmeliyim' diyip giriyorum içeri, yorgun düşmüş çocuklar sarıyor etrafımı, öpüyorlar yanaklarımı, göz yaşlarını, sıcaklıklarını hissediyorum, 'Şeyda abla artık her şey çok farklı olacak' diyor Ayşegül, "Mektup yazacağım sürekli ve bir gün ben de yanınıza geleceğim, birlikte YİBOları gezeceğiz hatta tüm dünya çocuklarının yanına gideceğiz" diyor. Hemen arkasında Fatma bekliyor onu; "Abilerim var ama hiç ablam yoktu, artık bir tane de ablam oldu" diyor. Ve kardeşlerimle birlikte hayaller kuruyoruz birlikte soğuk yatakhane odasından çok çok uzaklara bol güneşli güzel, sıcacık bi dünyada buluyoruz kendimizi ve belletmen öğretmenin görünmesiyle veda ediyoruz birbirimize... Bir bir yüzlerini düşlerken uyuyamıyorum uzun bir süre, uykuya daldığımda ise yemyeşil bir tarlada el ele verip koskoca bir halka oluşturduğumuzu görüyorum rüyamda, hepimiz gök yüzüne bakıyoruz, masmavi bir gökyüzü, hava ise olabildiğince soğuk.. Bırakmıyoruz ellerimizi, ısıtıyoruz birbirimizi... Sonrasında dağların arasından güneş gösteriyor kızıl yüzünü, biz birbirimizi ısıtıyoruz, güneşe bizi...



Hergün başka bir yatak, hergün başka bir yastık, hergün dünyanın en güzelleri, Bayburt'tan Kelkit'e yol alacağız, ama ayrılmak yok mu ayrılmak; zor...

Projenin ilerleyen günlerinde öğrencilere tüm imkanı sağlamaya çalışan bir YİBOdayız, Reşadiye'de... Girdiğim etkinlik saatinde biraz zorlanıyorum, sesim yetersiz çocuklarsa bir hayli hiperaktif. Fakat bir çift göz beni dikkatle takip ediyor, adı Yaren... Maddi imkansızlıklar dolayısıyla eğitimine iki sene ara vermiş, etkinlik bitince yanıma geliyor ve 'Onların kusuruna bakma sen' diyor, olgunlukla... Doktor olmak istiyor, insanların bilinçsizce yaşamlarını yitiriyor olması üzüyor onu... Geleceğe yolculuk yapıyoruz, seneler sonra yaşlanan ablasını, hastanede karşılıyor Yaren, Dr. Yaren Hanım Şeyda ablası için tüm imkanların kullanılmasını istiyor... Bahçenin ortasında bunları düşlerken ve canlandırırken buluyoruz kendimizi, gözleri ıslık ıslık parlıyor, 'Bir gün olacak, görecekler..' diyor ve çalan zille koşuyor sınıfa, yüzüme

yerleşen tebessümle geride bakakalıyorum... Onlar inançlarını hiç yitirmiyorlar, istedikleri tek şey yapabileceklerini göstermek, şüphesiz bu görev bize düşüyor..

Erzurum Ilıcalar'da matematik etkinliğine giriyorum... Sınıfta çıt çıkmıyor, pür dikkat beni izliyorlar... Neden geldiğimizden bahsettikten sonra matematik bölümünde okuduğumu söylüyorum, hemen bir iki yüz asılıyor, 'Başka bölüm mü bulamamıştın Şeyda abla?' Hak veriyorum çocuklara, hain bu matematik diyerek hayli dedikodusunu yapıyoruz matematiğin, bakış açısının öneminden bahsediyoruz, Mehmet 'evet aslında...' diyor düşüncelere dalıyor. Sonrasında sıra geliyor matematiğin keşfine... Hemen geliyor iki çiftçi yanıma, ben anlatırken ekip biçiyor onlar, öyle eğleniyorlar ki, kahaalara boğuluyorlar. Ne ben gülmekten konuşabiliyorum ne onlar; mutluyum, mutluyuz... 'Gülün yeter ki gülün' diyorum içimden ve etkinliği gülerken tamamladığımızı hatırlıyorum... Mutluluk onlar için o kadar yakında duruyor ki, mutlu olabilmek için çok büyük şeyler beklemiyorlar...



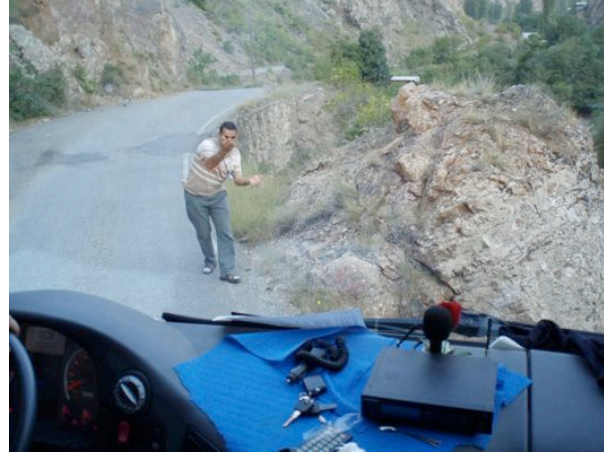
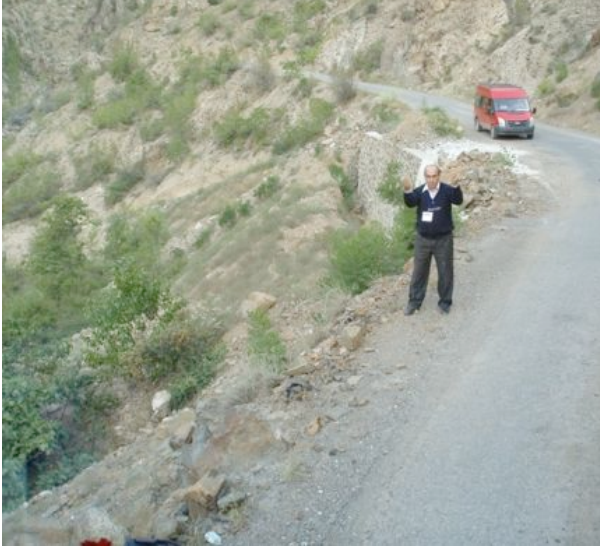
Yusufeli Sarıgöl'ün biraz altında Küplüce'ye nihayet ulaştık ve sabah sporuyla başladık etkinliklere... Bu okulda Çankırı'dan gelmiş bir öğretmenimiz artık burasını memleketi bellemiş... "Bizi de öğretmen olarak alır mısınız Selim Hocam?" diye sormuştuk... Keşke kabul etse... Gönüllü öğretmen olabileceğiniz bir doğa güzelliği ve daha da güzel çocuklar...



Bayburt'ta yine bir matematik etkinliği... Beni elinde deney aletiyle (demir bilye) karşılayan Ali'yle selamlaşıyoruz evvela... Ali öylesine hiperaktif ki yerinde duramıyor adeta, çocuklarla sohbet ediyor, matematikten bahsediyoruz ve zilin çalmasıyla birlikte deney aletiyle hayli meşgul olan Ali'nin yanına gideceğim sırada heyecanla o benim yanıma koşuyor, zeka sorusu hazırlamış, çözmemi istiyor, diğer çocuklarla birlikte düşünüyor ve çözümlü bulmaya çalışıyoruz, çözdüğümüzde yeni bir zeka sorusu hazırlamaya koyuluyor, tabi hazır olan yemekle birlikte yemeğe gidiyoruz, yemek boyunca yaptıklarından bahsediyor, küçük bilim adamı hayli kumanda bozmuş, hayli bisiklet tamir etmiş, gözleri ışıl ışıl bin bir hevesle anlatıyor yaptıklarını, makine mühendisi olmak istiyor Hüseyin abisi gibi... İnanıyorum ki ileride insanlık adına bir çok keşifler yapacak geleceğin bilim adamı Ali...

Ve gece eğlencesi vakti geliyor, mutluluk içinde barış şarkıları söylüyoruz, ellerimiz kenetli, gözlerimiz gözlerimizde... Çocuklar da biz de epey yoruluyoruz... Öncelikle onlarla sohbet ediyor sonrasında varlığından haberdar olduğumuz sıcak su ile banyo için hazırlanıyoruz, çocuklarla edilen sohbet gittikçe koyulaşıyor ve banyo sırasında sona kalıyorum, sıcak suyun bitmesiyle birlikte soğuk suyla yıkanmanın eşsiz deneyimini yaşıyor ve üşüyerek yatağın yolunu tutuyorum. Çocuklar, neşe ile eğlencede çalınan kardeşlik şarkılarını söylüyorlar koridorda, sonrasında bir çığlık... şaşırarak sesin olduğu tarafa doğru gittim, çocuklar gördükleri fareden ürkmüşlerdi, ne yapacağımı şaşırdım... Birbirimizin yüzüne bakıp, şaşkınlıktan güldük, davetsiz misafirdi fakat bizim uyuyanların tatlı uykularını bölmeye hiç niyetimiz yoktu. Biz yatağın yolunu tutarken, sanırım fare de çöp kutusunun arkasını mesken tutmuştu ki gece süresince rahatsız ettiği kimse olmadı, fakat çocukların tedirginliğini düşünüyor olmak uykuya yer bırakmadı...

Oltu... Miniklerin bol olduğu bir okul... Çocuklar için çizgi film gösterimi... Sanıyorum, okulun şartlarından dolayı taşıdığımız sıralardan olsa gerek yorgun düşmüşüm, karanlığın etkisiyle de çocuklarla birlikte film izlerken gözlerim kapanmış, uykuya kalmışım, film bitmesiyle birlikte çocuklar hareketleniyor ve uyanıp görüyorum ki tüm sınıfın aksine ikisi sessizce duruyor, biri masaya düşen elimi tutuyor diğerisi ise saçlarımı okşuyor, nasıl tarif edilir bilmem ki o masumiyet... Verdikleri katıksız sevgi sınır tanımıyor, tükenmiyor aksine paylaştıkça çoğalıyor...



Yusufeli Küplüce ye çıkarken önce Ata Hoca ardından İsmail, "Atilla sağ yap sol yap, tamam tekerlek içeride uçurumda değil" manevralarıyla, böyle bir yolda böyle bir otobüs tarih yazmış oldu... İyiki gitmişiz, gitmeseydik çok üzüleceğimizi düşünüyoruz hep...

Üzgünüm çocuklar anlatamıyorum bana yaşattıklarınızı, bizim sevgi anlayışımızı köreltmişler; kini, kıskançlığı eklemişler lügatımıza sizler gibi paylaşamıyoruz sevgimizi, sizlerden öğreneceğimiz çok şey var...

Fakat şu an yapabildiğim en güzel şey ne biliyor musunuz? Gözlerimi kapatıp; minik ellerinizi, sıcaklığınızı hissetmek, sanki yanı başımdan hiç ayrılmamışsınız gibi..

Miniklerin bol olduğu bir diğer okuldayız... Okulun merdivenlerinde masal okuyorum çocuklara, dört bir yanımda merakla dinliyorlar... Bu sırada bir misafir geliyor yanımıza, sarı tüylü nazlı bir kedi, sanırım kıskanıyor sevgimizi ve o da kendine bir pay istiyor, geliyor oturuyor kucağıma, anlıyoruz ki o da masal dinlemek istiyor... Sessiz adımlar atarak diğer çocuklarda yanımda yerlerini alıyor, onu rahatsız etmemeye çalışarak sabırsızlıkla masalın bitmesini bekliyorlar. Masalın ardından çocuklarla birlikte isim koyuyoruz ona, Sarı...Yemeğe gidiyoruz, evvela Sarı'nın karnı doyuyor, bi tas yemeklerini onunla paylaşmaktan hiç çekinmiyorlar; Sarı nerde kalır, ne yapar kara kara düşünüyorlar.. Şimdi ben de merak ediyorum Sarı ve çocuklar ne yapıyor? Çocuklardan gelecek mektupları ve Sarı'nın haberlerini sabırsızlıkla bekliyorum..



Tütünlü YİBOya giderken öylesine dar yollar kat ettik ki; bir an varamayacağımızı dahi düşündüm fakat her ne olursa olsun önemli değildi ve biliyordum ki yolun sonu aydınlık ve çocuklar bizi bekliyor, gülen yüzleri, ışıldayan gözleri, sevgi dolu bakışlarıyla... Bizi epey zorlayan yolu çocuklar sürekli kat ediyorlardı... Emrullah ile tanıştık orada, uzaktaki dağlara bakarak sohbet ettik, 4.sınıftaydı ama hayatının amacını biliyordu 'Kitap gerek, okumak gerek, meslek edinip insanlara faydalı olmak gerek Şeyda abla' dedi. Yaşadığımız o anı dondurabilmeyi ve amaçsızca yaşayan ya da hırsını maddi çıkarlarına alet eden insanlara gösterebilmeyi çok arzu ettim, evet 10 yaşındaydı ve insanlık adına bir şeyler yapmak istiyordu, çok para değildi onun meselesi, bir şeyler sahiplenmek, aidiyet değildi... Öğrenmek, bilmek, paylaşabilmeyi tek derdi... Mutluluğu, huzuru, sevgiyi paylaşabilmek...

Kelkit YİBO'da diğer günlere nazaran daha yoğun bir etkinlik programımız vardı ve ertesi gün çıkılacak yolun zorluğu dolayısıyla erken yol almamız gerekiyordu, gece kalamadık... Eğlence sonrası oluşan sevgi seli ve çocukların göz yaşları ile ıslanan omzum kaldı onlardan hatıra... İnsan düşünmeden edemiyor bir günde nasıl oluşuyordu böyle bir sevgi? Hem de eğri büğrü bir çiviyle başlayanından... Oluyordu işte, çocuktular, masumdular, sevgilerini öylesine derinlerde öylesine uçlarda yaşıyorlardı ki olabirliğiyle şaşırtıyorlardı insanı. Otobüse bindiğimizde her birimiz gözlerimiz dolu dolu el salladık onlara, bize çok şey öğretmişlerdi; evvela sevgiyi ve umudu... Onların geleceğe dair inançlarını, heveslerini gördükçe insan bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyor, her ne olursa olsun, gönlümüzle ortaya çıkarabileceğimiz her ne varsa yapmak, dört bir yana gitmek gerek... Değer verdiklerimiz için zamanın ve mesafenin mühimmatı yoktur..

Onların bize pek çok şey öğreteceği proje özlemini çekiyorum şimdi ve biliyorum ki yarınlar onların ellerinde... Bizlerin aksine imkansızlıklar içerisinde dahi geleceğe umutla bakabiliyorlar... Ellere aldıkları kitapları kokluyor ve insanlık adına bir şeyler yapabilmek istiyorlar; imkanları kısıtlı olan köylerine meslek sahibi insanlar olarak gitmek istiyor; açlık, yoksulluk, okumayan kız çocuğu kalmasın istiyorlar onlar... Yani erdemleri çok büyük ve ben inanıyorum; sizlerin sayesinde güzel günler göreceğiz çocuklar, bol güneşli günler..

Şeyda Bağdoğan

Bahçeşehir Üniversitesi
Matematik Bölümü Öğrencisi
çocuklarımız, ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr



Bayburt Bahir Necati Sorguç YİBO'da günün sonunda yorucu bir gün neşeyle tamamlanıyor... Keşke "Hayat hep Bayram Olsa" ve bu güzel çocuklar hep gülse...